

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SPLAIUL INDEPENDENȚEI NR.5, SECTOR 4
BUCUREȘTI, COD POSTAL 050091
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Destinatar:
URBAN IULIAN
com. BALOTEȘTI, BALOTEȘTI,
STR.I.C.BRĂȚIANU, nr. 101, județul
ILFOV

DOSARUL NR. 6338/2/2021
Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Fond
Obiectul dosarului: anulare act administrativ DDEC.
CNSU NR.76/30.09.2021
Complet: 9-completul 17 fond

COMUNICARE HOTĂRÂRE CIVILĂ

NR. 123/2022 DIN DATA DE 31 Ianuarie 2022

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 123/2022, pronunțată la data de 31 Ianuarie 2022, de către CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

L.S. PREȘEDINTE
(stamping)

Grefier

A.B. 02.02.2022 07:49:25, nr. comunicare: 1 din 2

Dosar nr. 6338/2/2021

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 14 ianuarie 2022
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE ADRIAN CĂTĂLIN OANCEA
Grefier ANDREEA IOANA BADEA

Pe rol se află judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul **URBAN IULIAN** în contradictoriu cu pârâtul **COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ-GUVERNUL ROMÂNIEI**, având ca obiect *anulare act administrativ*.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

La apelul nominal făcut în ședință publică nu se prezintă părțile.

Instanța dispune lăsarea cauzei la sfârșitul ședinței, conform art. 121 alin. 5 teza I din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.1375/2015.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

La apelul nominal făcut în ședința publică la a doua strigare nu se prezintă părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Curtea invocă din oficiu excepția rămânerii fără obiect a cererii de suspendare întemeiată pe dispozițiile articolului 14 din Legea nr. 554/2004, având în vedere că la acest termen urmează a fi soluționat fondul cauzei. Încuviințează părților proba cu înscrisuri și reține cauză în pronunțare asupra excepțiilor invocate și, în subsidiar, în măsura respingerii excepțiilor, asupra fondului cauzei.

CURTEA,

Pentru a da părților posibilitatea de a depune concluzii scrise,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 28.01.2022.

Cu cale de atac odată cu fondul.

Pronunțată azi 14.01.2022 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
ADRIAN CĂTĂLIN OANCEA

Grefier,
ANDREEA IOANA BADEA

Dosar nr. 6338/2/2021

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 14 ianuarie 2022
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE ADRIAN CĂTĂLIN OANCEA
Grefier ANDREEA IOANA BADEA

Pe rol se află judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul **URBAN IULIAN** în contradictoriu cu **pârâtul COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ-GUVERNUL ROMÂNIEI**, având ca obiect *anulare act administrativ*.

Dezbaterile asupra cererii au avut loc în ședința publică din data de 14.01.2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 28.01.2022, dată la care, în aceeași compunere, a dispus următoarele:

CURTEA,

Pentru a da părților posibilitatea de a depune concluzii scrise,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 28.01.2022.

Cu cale de atac odată cu fondul.

Pronunțată azi 14.01.2022 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,
ADRIAN CĂTĂLIN OANCEA

Grefier,
ANDREEA IOANA BADEA

ECLI:RO:CABUC:2022:177.000123
Dosar nr. 6338/2/2021

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR. 123
Ședința publică de la 31 ianuarie 2022
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE ADRIAN CĂTĂLIN OANCEA
Grefier ANDREEA IOANA BADEA

Pe rol se află judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul **URBAN IULIAN** în contradictoriu cu pârâtul **COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ-GVERNUL ROMÂNIEI**, având ca obiect *anulare act administrativ*.

Dezbaterile asupra cererii au avut loc în ședința publică din data de 14.01.2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 28.01.2022 și la data de 31.01.2022, dată la care, în aceeași componere, a hotărât următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei de față, reține următoarele:

I. Cererile, susținerile și apărările părților:

1. Cererea de chemare în judecată:

Prin cererea înregistrată la data de 07.10.2021 pe rolul Curții de Apel București Secția a -IX - a Contencios Administrativ și Fiscal reclamantul Urban Iulian în contradictoriu cu pârâtul Comitetul Național Pentru Situații De Urgență-Guvernul României în urma probelor care se vor administra:

- anularea hotărârii CNSU nr. 76 din 30.09.2021;
- suspendarea executării actului administrativ sus-menționat până la pronunțarea instanței de fond;
- restituirea cheltuielilor de judecată ocazionate de judecarea prezentei;

A priori, învederează că într-o societate lipsită de un element ordonator pertinent, se lovește de o regresivitate în sfera omului de cavernă, în care deciziile se iau discreționar, fără efectuarea de studii temeinice de specialitate, iar discriminarea devine laitmotivul hotărârilor CNSU.

Prin prezentul demers nu înțelege, nici prin reducere la absurd, să conteste beneficiile vaccinului de vreme ce nu deține cunoștințe medicale, dorind doar să pledeze pentru liberul arbitru, pentru posibilitatea de a alege dacă să face sau nu un vaccin cu ale cărui repercusiuni pe termen lung nu suntem în raport cognitiv optim. Poate că în loc de constrângeri pe motiv de nevaccinare, ar fi mai utilă informarea cetățenilor la nivel național cu privire la beneficiile și riscurile fiecărui vaccin în parte.

Altfel spus, de vreme ce se recunosc mai multe drepturi celor vaccinați, izvorăște discriminarea prin golirea de conținut a dreptului la opțiune, a libertății omului de a alege neîngrădit să se vaccineze sau nu. Pe cale de consecință, se impune de manieră indirectă vaccinarea, astfel încât cetățeanul să poate beneficia de drepturile care i se cuvin ex lege.

Deși, apreciază că măsurile sanitare și de protecție sunt binevenite în această indezirabilă perioadă de restriște, subliniază că creionarea unor măsuri în avantajul persoanelor vaccinate, respectiv în detrimentul celor nevaccinați este susceptibilă de a restrânge drastic drepturi fundamentale, este abuziva și contravine în mod flagrant art. 53 din Constituție, măsurile nefiind nici proporționale, nici necesare, raportat la situația concretă din acest moment și nu a fost nici la instituire.

Condiționarea participării la evenimente, activități, nunți, petreceri, a posibilității de a lua masa la un restaurant este vădit discriminatorie și în consecință nelegală. Este lesne de înțeles că persoanele ce prezintă un test negativ nu prezintă niciun pericol pentru exponenții alterității. În timp ce persoanele vaccinate pot fi purtătoare de virus, inclusiv îl pot transmite.

La data prezentei, parcă dintr-o scenă desprinsă din Teatrul Absurdului, s-a ajuns ca discriminarea să se erijeze în regulă ce dictează accesul cetățeanului la viața socială, în timp ce normalitatea unei vieți sociale a devenit excepția, fiind utopică pentru o persoană ce a ales să nu se vaccineze.

Tot cu titlu preliminar, că Hotărârea CNSU amintită nu este publicată în Monitorul Oficial și că pe internet nici măcar nu apare semnată, pentru a se putea sustrage faptelor un adevăr ferm în sensul însușirii acesteia prin semnătură de către prim-ministru (reprezentantul CNSU). Astfel, se poate reține o încălcare a prevederilor art. 31 din Constituție privind dreptul la informație. Sancțiunea care intervine în cazul nepublicării în Monitorul Oficial a actelor administrative cu caracter normativ este cea a 'inexistenței' actului normativ, dat fiind că potrivit art.11, alin. 1 din Legea nr.24/2000, publicarea în Monitorul Oficial reprezintă o condiție pentru intrarea în vigoare a actelor normative, adică pentru a lua ființa, pentru a exista din punct de vedere juridic.

În circumstanțiere, nu este redundant să aducem în prim plan o soluție pronunțată pe plan jurisprudențial, prin care Curtea de Apel Cluj a procedat la anularea în parte a Hotărârii de Guvern nr. 580/2021 în ceea ce privește condiționarea participării la spectacole, nunți, botezuri, competiții sportive sau alt gen de evenimente de prezentarea de către participanți a dovezii vaccinării sau a unui test negativ de Covid-19.

Procedura prealabilă și justificare interes. Luând sub lupă necesitatea parcurgerii procedurii prelabile, țin să învedereze că aceasta nu există, întrucât actele administrativ-normative au intrat deja în circuitul civil și produc efecte. Atât pe plan doctrinal, cât și jurisprudențial s-a învederat că nu este condiționată formularea unei plângeri prelabile de depunerea cererii de chemare în judecată pentru control jurisdicțional al actului administrativ.

Cu alte cuvinte, în speța pe care cu respect o prezintă spre justă soluționare nu poate fi, nici prin reducere la absurd, un fine de neprimire lipsa plângerii prelabile întrucât deși hotărârea nu a fost publicată în Monitorul Oficial, deci a fost deja introdus în circuitul civil.

Teleologic, instituirea imperativului formulării unei plângeri prelabile în cauzele de natură contencios administrativă are ca sorginte posibilitatea ca emitentul să revină asupra actului administrativ atacat în fază prealabilă, însă în speța actul administrativ a intrat în circuitul civil astfel încât o atare finalitate, explicitată prin revocarea actului, nu mai poate fi atinsă. Prin urmare, solicită ca instanța să dea valență acestui caz de exceptare de la obligativitatea formulării plângerii.

În ceea ce privește interesul reclamantului, acesta este vădit, de vreme ce prin hotărârea criticată au fost luate măsuri generale și obligatorii prin care au fost restrânse temporar anumite drepturi și libertăți, de natură a fi aplicabile și lui, în calitate de persoană nevaccinată, astfel că acesta justifică astfel un interes direct și personal în exercitarea dreptului la acțiune.

Pe cale de consecință, cererea reclamantului, deși vizează prioritar protejarea unui interes legitim public, ce cunoaște o calificare de ordin conceptual prin art. 2, alin. 1 lit. r din Legea nr. 554/2004, respectiv interesul care vizează ordinea de drept și democrația

constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare sau realizarea competenței autorităților publice, cum prin măsurile vizate inclusiv drepturile reclamantului suferă o restrângere față de contextul firesc de desfășurare a relațiilor sociale, se impune a se recunoaște acestuia și interesul de a acționa ca persoană vătămată în contencios administrativ, în lumina art. 1 și 8 din Legea nr. 554/2004.

În înțelesul art.2 alin. 1 lit. a din lege, prin noțiunea de persoană vătămată se înțelege „ orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate”.

În analizarea unei excepții de neconstituționalitate, prin Decizia nr.458/2020, CCR statuează că legalitatea unui act administrativ normativ, care are ca prim reper prevederile art. 5 alin.5 din Constituție, potrivit căruia „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie” poate fi supusă controlului instanțelor de contencios administrativ în temeiul art. 52 al. 1 din Constituție și al Legii nr.554/2004.

Caracterul excepțional, imprevizibil al unei situații nu poate constitui o justificare pentru a încălca ordinea de drept, prevederile legale și constituționale referitoare la competența autorităților publice ori cele privind condițiile în care se pot aduce restrângeri exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale (pct.73 din Decizie).

În lumina dispozițiilor art. 52 din Constituția României și a normelor instituite de Legea nr. 554/2004, acțiunea în contencios administrativ poate fi promovată de orice persoană interesată ale cărei drepturi sau interese legitime au fost vătămate printr-un act administrativ nelegal sau prin refuzul unei autorități administrative de a-i soluționa o cerere legitimă. Prin urmare, reclamant poate fi, ca regulă generală, în sensul art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004, orice persoană, fizică sau juridică, dacă îndeplinește condiția de a se considera vătămată într-un drept ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ, tipic sau asimilat, adresat ei înseși sau altui subiect de drept.

Oricum, legea reglementează și posibilitatea de a nu fi declarate inadmisibile nici cererile unei persoane fizice care au drept temei încălcarea unui interes legitim public, cu condiția ca afirmarea încălcării acestuia să aibă un caracter subsidiar față de invocarea unui drept subiectiv sau a unui interes legitim privat, în condițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004.

Reclamantului, în calitate de persoană nevaccinată, îi este încălcat interesul personal prin măsurile restrictive care se răsfrâng individual și asupra acestuia, deoarece nu îi este permis accesul la competiții sportive sau culturale, ori altor activități care sunt condiționate de dovada vaccinării sau a împrejurării că au avut covid, exceptându-se discreționar și neîntemeiat persoanele ce prezintă un test negativ.

De facto, prin hotărârea atacată, s-au stabilit o serie de măsuri în contextul pandemiei de Covid 19 prin care a fost anihilat dreptul cetățenilor ce prezintă un test negativ de coronavirus de a participa la diverse evenimente sau de a desfășura diferite activități. Vaccinarea se transformă astfel dintr-o măsură medicală într-un instrument de condiționare a redării libertăților și drepturilor cetățeanului.

Deși în România vaccinarea este voluntară, după cum rezultă din HG nr. 2031/2020 (Anexă la HG cuprinzând Strategia de vaccinare împotriva COVID- 19 în România, capitolul II. par. 2). Cetățenii care au avut deja covid sunt constrânși să se vaccineze pentru a putea participa la evenimente, pentru a merge la un restaurant, etc.

Cadru normativ, întrunirea condițiilor pentru anularea hotărârii amintite, referințe jurisprudențiale.

În drept, invocă art. 1, 2 din legea 554/2004, precum și celelalte temeuri de drept menționate în cuprinsul prezentei.

Apreciază că liniile de forță ale cauzei sunt esențialmente convergente în întrunirea condițiilor pentru eliminarea discriminării cetățenilor nevaccinați, de vreme ce: condiționarea participării la evenimente, activități, nunți, petreceri, etc de prezentarea dovezii de vaccinare este vădit discriminatorie și în consecință nelegală; aceasta încalcă art. 16 - egalitatea în drepturi - art. 22, art. 23, art. 25, art. 26, art. 33 și 34 din Constituție, fiind în contradicție și cu tratatele internaționale care interzic discriminarea, și consacră consimțământul liber cu privire la orice intervenție medicală asupra propriei persoane;

- se încalcă inclusiv art. 1 și 2 din OG. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare;

- nici măcar cetățenilor ce prezintă teste negative nu li se mai recunoaște realitatea unui risc inexistent de infectare sau transmitere a acestui virus, de vreme ce nu se mai numără printre cei ce beneficiază de libertatea socială, precum cei vaccinați;

- de vreme ce se recunosc mai multe drepturi celor vaccinați, izvorăște discriminarea prin golirea de conținut a dreptului la opțiune, a libertății omului de a alege neîngrădit să se vaccineze sau nu;

- separarea cetățenilor vaccinați de cei nevaccinați nu este doar discriminatorie, ci și inutilă întrucât există șansa ca virusul să afecteze și persoanele vaccinate și să îl transmită către alte persoane; în schimb, apreciază drept infime șansele ca un cetățean ce prezintă un test negativ să fie contagios;

- împrejurarea că excluderea persoanelor testate de la activități nu are niciun fundament rezultă și din faptul că, deși testul nu mai este admis pentru a frecventa un restaurant, de pildă, poate totuși scoate din carantină persoana mai repede de expirarea intervalului de 14 zile;

- deși pe stradă cetățeanul nu poate ieși seara cu test, în afara țării poate ieși, orice țară din Europa primește nevaccinații care prezintă un test negativ;

- în timp ce un test pozitiv prezintă credibilitate și atrage carantinarea, testul negativ nu mai produce nicio consecință;

- sub aspectul pagubei iminente, învederăm că hotărârea CNSU îi poate afecta sănătatea reclamantului, de vreme ce riscurile vaccinului n-au fost aprofundate și îi afectează fără putință de tăgadă viața socială;

- într-adevăr, sănătatea publică poate constitui, per se, un motiv pentru a impune anumite restrângeri ale drepturilor fundamentale în contextul unei pandemii însă în ipoteza de față, criteriul de discriminare ține de dovada vaccinării, neexistând în prezent dovezi științifice incontestabile în legătură cu aspecte esențiale precum:

- imposibilitatea ca și persoanele vaccinate să transmită virusul;

- efectele secundare ale vaccinului;

- durata concretă a imunizării oferite de vaccin, etc;

- siguranța și eficacitatea vaccinurilor, având în vedere timpul record în care au fost puse pe piață.

- deși în România vaccinarea nu este obligatorie, nefiind adoptată o lege în acest sens, prin măsurile propuse se interzice exercitarea unor drepturi și libertăți fundamentale, fiind necesar ca cetățeanul să facă dovada vaccinării pentru dobândirea acestor drepturi;

- art. 34 din Constituție prevede că dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, statul fiind obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei sau sănătății populației iar organizarea asistenței medicale, controlul exercitării profesiilor medicale și alte măsuri de protecție a sănătății fizice și mentale a persoanei se stabilesc prin legi; or, conform informațiilor

furnizate de Agenția Națională a Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din România, în ANEXA I REZUMATUL CARACTERISTICILOR PRODUSULUI se menționează:

la Comimaty:

"Durata protecției: Durata protecției oferite de vaccin este necunoscută și este încă în curs de a fi determinată prin studii clinice aflate în desfășurare";

"Limite ale eficacității vaccinului: La fel ca în cazul oricărui vaccin, este posibil ca vaccinarea cu Comimaty să nu le ofere protecție tuturor persoanelor vaccinate. Este posibil ca persoanele să nu fie pe deplin protejate înainte de 7 zile după a doua doză de vaccin";

"Fertilitatea: Studiile la animale nu au evidențiat efecte toxice dăunătoare directe sau indirecte asupra funcției de reproducere (vezi pct. 5.3)."

la Spikevax:

"Durata protecției; Durata protecției conferite de vaccin nu este cunoscută și încă este în evaluare în cadrul studiilor clinice în desfășurare"

"Limitările eficacității vaccinului: Este posibil ca persoanele să nu fie pe deplin protejate timp de până la 74 zile ulterioare administrării celei de-a doua doze. Ca în cazul tuturor vaccinurilor, este posibil ca vaccinarea cu Spikevax să nu protejeze toate persoanele cărora le este administrat."

"Fertilitatea: Studiile la animale nu indică efecte nocive directe sau indirecte asupra fertilității feminine (vezi pct. 5.3)."

la Vaxzevria

Durata protecției: Durata protecției oferite de vaccin nu este cunoscută, fiind în curs de determinare în cadrul studiilor clinice aflate în desfășurare.

Limitări ale eficacității vaccinului: Protecția începe la aproximativ 3 săptămâni după prima doză de Vaxzevria. Este posibil ca persoanele să nu fie complet protejate până la 15 zile după administrarea celei de a doua doze de vaccin. Ca și în cazul celorlalte vaccinuri, este posibil ca vaccinarea cu Vaxzevria să nu protejeze toate persoanele vaccinate (vezi pct. 5.1). Datele disponibile în prezent din studiile clinice nu permit estimarea eficacității vaccinului la persoanele cu vârsta peste 55 de ani. • Fertilitatea: Studiile la animale nu au evidențiat efecte dăunătoare directe sau indirecte de toxicitate asupra funcției de reproducere (vezi pct. 5.3).

la Janssen:

Durata protecției: Durata protecției oferite de vaccin este necunoscută, fiind încă în curs de a fi determinată prin studii clinice aflate în desfășurare.

Limitări ale eficacității vaccinului: Protecția începe la aproximativ 14 zile după vaccinare. La fel ca în cazul oricărui vaccin, este posibil ca vaccinarea cu COVID-19 Vaccine Janssen să nu ofere protecție tuturor persoanelor vaccinate (vezi pct. 5.1).

Fertilitatea: Studiile la animale nu indică efecte nocive directe sau indirecte cu privire la toxicitatea asupra funcției de reproducere (vezi pct. 5.3), etc.

-dincolo de aspectul general benefic al vaccinului, foarte multe persoane din cauza convingerilor precum și a stării de sănătate nu pot recurge la măsura vaccinării și prin urmare sunt excluse de la toate activitățile sportive, culturale, sociale permise de hotărârea de guvern.

-din cuprinsul hotărârii atacate rezultă o discriminare evidentă pe criteriul vaccinării, legând vaccinarea de avantaje sociale, de accesul la activități culturale, recreative, sportive, sau chiar de oră până la care se poate ieși din casă.

Hotărârea CNSU este un act unilateral cu caracter normativ emis în regim de putere publică în vederea executării legii neputând însă să o substituie și să emită pe această cale norme cu putere de lege, deoarece ar trece în atribuțiile legislative ale Parlamentului.

În calitatea sa de act administrativ normativ, hotărârea CNSU nu poate substitui legea, ci trebuie să fie conformă cu ordonanțele, legile și Constituția României. Chiar dacă nu menționează expres obligativitatea tuturor persoanelor la vaccinare, hotărârea CNSU

discriminează fără a fi necesar în scopul asigurării sănătății populației prin dezavantajarea categoriei persoanelor nevaccinate.

Mai mult decât atât, în lumina Rezoluției 2361/2021 a Consiliului Europei, cu privire la acceptarea vaccinului, de către populație este necesar să se asigure că cetățenii sunt informați că vaccinarea NU este obligatorie și că nimeni nu va suporta presiuni politice, sociale sau de altă natură pentru a accepta să fie vaccinat, dacă nu își dorește să facă lucrul acesta din proprie inițiativă (7.3.1.); să vegheze ca nimeni să nu fie victimă a discriminării pentru că nu a fost vaccinat, din rațiuni care țin de riscuri potențiale pentru sănătate sau pentru că nu dorește să se vaccineze (7.3.2).

Pe plan jurisprudențial, Curtea de Apel Cluj a anulat, în primă instanță, hotărârile de Guvern care impun Certificatul Verde Digital și prelungirea stării de alertă, de vreme ce:

-populația țării a fost împărțită în persoane vaccinate și nevaccinate, punându-se astfel semnul egalității între o persoană nevaccinată și una bolnavă și între o persoană vaccinată și una sănătoasă.

-nu există nici un studiu care să conducă la necesitatea instituirii acestor măsuri suplimentare, neglijându-se și faptul că un număr mare de persoane a trecut deja prin boală și este imunizată prin efectul acesteia.

În privința vaccinării lipsește o analiză a tipului de risc, că discuțiile despre posibilele efecte negative ale vaccinului sunt cenzurate, încălcându-se „libertatea conștiinței persoanei de a decide dacă alege sau nu să facă vaccinul -chiar dacă nu menționează expres obligativitatea tuturor persoanelor la vaccinare hotărârea de guvern discriminează fără a fi necesar în scopul asigurării sănătății populației prin dezavantajarea categoriei persoanelor nevaccinate care reprezintă majoritatea populației României, etc.

În plus, ICCJ prin sentința nr. 3479/09.06.2021 a dispus:

Admite recursul declarat de X împotriva sentinței civile nr. 814 din 25 mai 2021, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal. Casează sentința recurată și, în rejudecare: Respinge, ca inadmisibilă, cererea de intervenție accesorie formulată de intervenientul DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. Admite cererea formulată de reclamanta X, în contradictoriu cu pârâțul COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ . Anulează Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 9/2021. Definitivă. Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, conform art. 402 din Codul de procedură civilă, astăzi 9 iunie 2021. Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, în 24 de ore de la pronunțare.

Din considerentele acestei decizii rezultă că:

1. recursul a fost admis pentru că hotărârea CNSU nr. 9/2021 trebuia publicată în Monitorul Oficial pentru ca ea să intre în vigoare și să producă în mod legal efecte juridice: pe cale de consecință și din identitate de motive, și hotărârea CNSU nr. 32/2021 (ca și orice altă hotărâre) trebuie să fie publicată pentru a produce efecte juridice și din rațiuni de opozabilitate:

În lumina art. 11 din legea 24/2000 :

(1) în vederea intrării lor în vigoare, legile și celelalte acte normative adoptate de Parlament, hotărârile și ordonanțele Guvernului, deciziile primului-ministru, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Nu sunt supuse regimului de publicare în Monitorul Oficial al României: a) deciziile primului-ministru clasificate, potrivit legii; b) actele normative clasificate, potrivit legii, precum și cele cu caracter individual, emise de autoritățile administrative autonome și de organele administrației publice centrale de specialitate.

Mai mult decât atât, egalitatea actelor administrative normative este subsumată unor condiții generale de emitere, cum ar fi: respectarea ierarhiei normelor juridice (art. 4 din Legea nr. 24/2000), interdicția de a conține soluții care să contravină prevederilor în a căror aplicare sunt date (art. 78 din Legea nr. 24/2000) și adoptarea într-un termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire (art. 79 din Legea nr. 24/2000). Potrivit prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Or, normele atacate în petitul prezentei au fost emise cu depășirea limitelor impuse de prevederile articolelor din Legea nr. 55/2020 și Legea nr. 136/2020 -discriminare, lipsa studiilor de specialitate, măsură disproporționată, etc.

Suspendarea hotărârii

Cu privire la suspendarea actului administrativ menționat, solicită să dea valență art. 14 din legea contenciosului administrativ. în lumina căruia:

În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, o dată cu sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ până la pronunțarea instanței de fond.

Suspendarea se impune față de dispozițiile lacunare ale Legii nr.55/2020, care nu conțin niciun fel de dispoziții procedurale care să garanteze soluționarea cauzelor referitoare la actele administrative de declarare sau prelungire a stării de alertă într-un termen scurt, care să asigure un drept efectiv de acces la justiție.

În contextul în care suspendarea este indisolubil legată de două coordonate sine qua non, cazul bine justificat și paguba iminentă, arată că:

- pentru o clarificare de ordin conceptual, sintagma „cazuri bine justificate” este definită de art. 2 alin. 1) lit. t) din Legea nr.554/2004, actualizată, ca fiind „împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.”

or, în speță este lesne de înțeles că discriminarea vădită pe criterii de vaccin, lipsa de informații cu privire la avantajele și riscurile vaccinării, nepublicarea hotărârii în Monitorul Oficial, etc, sunt de natură a naște îndoiala asupra legalității actului administrativ;

-„pagubă iminentă” este definită de art. 2 alin. 1) lit. ș) din Legea nr.554/2004, drept „prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.”

-astfel, hotărârea CNSU îi poate afecta sănătatea reclamantului, de vreme ce riscurile vaccinului n-au fost aprofundate și îi afectează fără putință de tăgadă viața socială;

În temeiul art.453 din Noul Cod de Procedură civilă, solicită acordarea cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

2.Apărările formulate de pârât:

Prin întâmpinare pârâtul Comitetul Național pentru Situații de Urgență, prin reprezentant legal Departamentul pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne a solicitat în ceea ce privește capătul de cerere privind suspendarea HCNSU nr.76/2021, respingerea ca inadmisibilă, în principal, iar în subsidiar ca neîntemeiată; în ceea ce privește capătul de cerere privind anularea HCNSU nr.76/2021, respingerea ca lipsită de interes în principal, respectiv ca neîntemeiată în subsidiar.

Solicită respingerea acțiunii, având ca obiect suspendarea Hotărârea C.N.S.U. nr. 76 din 30 septembrie 2021 privind stabilirea unor măsuri necesare a fi aplicate în contextul pandemiei de COVID-19 și pentru aprobarea majorării cantităților stocurilor de urgență medicală cu produse, materiale și echipamente sanitare necesare în procesul de vaccinare a populației împotriva virusului SARS-CoV-2, în principal, ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, ca

neîntemeiată, având în vedere următoarele argumente majore în ceea ce privește admisibilitatea:

Pe de o parte, invocă excepția inadmisibilității cererii de suspendare a HCNSU nr.76/2021 ce formează obiectul acțiunii, în temeiul art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004.

Potrivit prevederilor legale antemenționate, în litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celui de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor, nu sunt aplicabile prevederile art. 14 din Legea nr.554/2004.

Astfel, după cum poate observa, Hotărârea C.N.S.U. nr. 76/2021 are ca obiect propunerea unor măsuri de prevenire și control a infecțiilor cu SARS-COV-2, necesare în contextul pandemiei de COVID-19.

În privința combaterii consecințelor unei epidemii/pandemii, s-a apreciat că există un puternic interes public pentru executarea actelor administrative emise în acest scop, astfel încât legiuitorul a stabilit o excepție de la posibilitatea atacării în contencios administrativ a cererilor având ca obiect suspendarea acestor acte, în vederea garantării și asigurării răspunsului autorităților publice în fața situațiilor excepționale arătate anterior.

Acțiunea este inadmisibilă și raportat la dispozițiile art.1 alin. (2) din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ :”Se poate adresa instanței de contencios administrativ și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept.”

Solicită ca excepția inadmisibilității să se analizeze raportat la natura actului administrativ atacat, HCNSU nr.76/2021, act administrativ adresat instituției Guvernului României, prin care Comitetul Național pentru Situații de Urgență formulează propuneri de măsuri, care nu sunt susceptibile în sine, să producă efecte juridice în privința persoanelor fizice sau juridice.

În considerarea acestui fapt, hotărârile C.N.S.U. au caracter preparator pentru hotărârile Guvernului prin care se adoptă măsuri pe durata stării de alertă, astfel încât – atâta timp cât nu sunt creatoare de obligații în sarcina reclamantului și acesta nu poate invoca vătămări într-un drept sau interes legitim - în sensul dispozițiilor art.1 alin.2 din Legea nr.554/2004 sus menționate – care i-ar fi aduse prin acest act .

solicită respingerea cererii, ca neîntemeiată, motivat de faptul că nu sunt îndeplinite în cauză cele două condiții „sine qua non” prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și anume existența unui caz bine justificat și necesitatea evitării unei pagube iminente ireparabile sau dificil de reparat.

Cu privire la condiția cazului bine justificat, în jurisprudență s-a statuat faptul că, pentru constatarea îndeplinirii acestei condiții, instanța nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăși cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt și/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ.

În acest sens, s-a apreciat că poate constitui caz temeinic justificat emiterea unui act administrativ de către un organ necompetent sau cu depășirea competenței, actul administrativ emis în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale, nemotivarea actului administrativ, modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ.

În speță, reclamantul solicită suspendarea H.C.N.S.U.nr.76/2021 raportat la critici privind măsurile propuse în cuprinsul acestui act și care vizează accesul persoanelor vaccinate în spațiile publice, propuneri care nu ii sunt aplicabile direct și, ca atare, nu ii pot fi vătămătoare.

Din preambulul HCNSU, care reprezintă în fapt fundamentarea propunerii măsurilor de către CNSU, puteți observa că analiza Comitetului s-a bazat pe:

- propunerile Grupului de Suport Tehnico-științific privind Gestionarea Bolilor Înalt Contagioase pe teritoriul României din data de 29.09.2021;

- analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2, pe teritoriul României la data de 30.09.2021, realizată la nivelul Centrului Național de Coordonare și Conducere a Intervenției;

Totodată, arată faptul că hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență nu se încadrează în categoria actelor normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate, potrivit art. 11 din Legea nr. 24 din 2000, astfel încât nu sunt creatoare de drepturi și obligații pentru subiectele de drept.

Ca natură juridică, hotărârile emise de C.N.S.U. se încadrează în categoria actelor administrative cu caracter individual care se adresează altui subiect de drept, Guvernul României, având caracter premergător hotărârii de Guvern prin care se instituie măsuri pe durata stării de alertă.

Astfel, din conținutul actului administrativ, art.2-7 că fiecare articol începe cu sintagma "Se propune(...)" pentru fiecare set de măsuri avute în vedere pentru reducerea riscului epidemiologic.

Comitetul Național pentru Situații de Urgență este, potrivit dispozițiilor art. 8¹ alin. (3) din O.U.G. nr. 21/2004 „un organism interinstituțional format din miniștri sau secretari de stat desemnați de aceștia și conducători ai instituțiilor publice centrale sau persoane cu drept de decizie desemnate de aceștia, în funcție de tipurile de risc gestionate sau funcțiile de sprijin repartizate în competență în cadrul Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență”, astfel încât hotărârile adoptate de acesta nu pot fi considerate acte ale conducătorului unui organ al administrației publice centrale de specialitate, în sensul art. 11 din Legea nr.24/2000.

Fiind o hotărâre a unui organ colegial al administrației publice centrale de specialitate, HCNSU nr.76/2021 vine în sprijinul adoptării hotărârii de Guvern prin care se instituie măsuri, pe durata stării de alertă.

Arătăm că scopul înființării Comitetului Național pentru Situații de Urgență, potrivit dispozițiilor art. 8¹ alin. (1) din O.U.G. nr. 21/2004, este adoptarea deciziilor strategice necesare pentru gestionarea situațiilor de urgență determinate de tipurile de risc stabilite prin hotărâre a Guvernului.

Astfel, din preambulul hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.76/2021, rezultă s-a avut în vedere competența acestui organism de a emite hotărâri având ca obiect abilitarea anumitor ministere de a lua măsuri pentru diminuarea riscului epidemiologic pe durata stării de alertă, în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) lit. c) și art. 81 din O.U.G. nr. 21/2004, art. 71 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, ale art. 20 lit. l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență și ale art. 2 și art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 94/2014 privind organizarea, funcționarea și componența Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, cât și propuneri de măsuri pentru Guvern și ministere.

În ceea ce privește condiția pagubei iminente, aceasta presupune producerea unui prejudiciu material viitor și previzibil, greu sau imposibil de reparat.

Iminența producerii unei pagube nu se prezumă, ci trebuie dovedită de persoana lezată, sub acest aspect fiind lipsite de relevanță simplele afirmații făcute de reclamant prin cererea de chemare în judecată.

Reclamantul nu justifică un interes personal, individual, născut și actual în promovarea acțiunii, în conformitate cu dispozițiile art. 32 alin.(1) lit. d) din C.p.civ., potrivit cărora "orice cerere poate fi formulată numai dacă autorul acesteia justifică un interes".

În cuprinsul acțiunii, reclamantul nu a indicat și nici nu a justificat folosul practic pentru sine, rezultat din suspendarea actului administrativ contestat, atâta timp cât nu au invocat vreun drept sau vreun interes vătămat prin emiterea HCNSU nr.76/2021.

Simpla susținere a faptului că scopul reglementării ar fi instituirea obligativității vaccinării, nu poate fi reținută de instanță ca reprezentând o pagubă iminentă, mai ales având în vedere beneficiile vaccinării populației ca și instrument pe care Statul Român îl folosește în lupta împotriva Covid-19, dar și faptul că există situații juridice alternative propuse în ceea ce privește accesul persoanelor în anumite spații publice pentru reducerea riscului epidemiologic (testarea, imunizarea naturală).

Arată că, potrivit studiilor preluate de Institutul Național de Sănătate Publică de la Centrul European de Control al Bolilor, care se regăsesc pe site-ul www.insp.ro, vaccinarea este promovată de Statul Român ca un instrument eficace în combaterea efectelor Covid-19.

Mai multe informații cu privire la vaccinurile anti Covid-19 autorizate la nivel european, dar și național, pot fi accesate pe site-ul Platformei naționale de informare cu privire la vaccinarea împotriva COVID-19: <https://vaccinare-covid.gov.ro/>.

Conform documentului intitulat „Scurtă evaluare de amenințare - Implicațiile răspândirii variantei Delta (B.1.617.2) a SARS-CoV-2 care determină îngrijorare (VOC) pentru EU/EEA” din 23 iunie 2021, disponibil pe site-ul Institutului Național de Sănătate Publică România, pe baza evidențelor disponibile, varianta Delta (B.1.617.2) care determină îngrijorare (VOC) a SARS-CoV-2 este cu 40-60% mai transmisibilă decât VOC Alpha (B.1.1.7) și poate fi asociată cu risc mai mare de spitalizare.

Astfel, vaccinarea completă a tuturor grupelor aflate la risc crescut de formă severă a COVID-19 ar trebui realizată cât mai curând posibil, pentru a reduce riscul de spitalizare și deces. Pentru a obține o protecție maximă, în cel mai scurt timp posibil, se recomandă ca persoanele cu risc mai mare de formă severă pentru SARS-CoV-2 să primească o a doua doză de vaccin la cel mai scurt interval posibil, recomandat, după administrarea primei doze.

Prin urmare, vaccinarea împotriva virusului SARS-CoV-2, este voluntară și gratuită, conform Strategiei de vaccinare aprobată prin H.G.nr.1031/2020, și este totodată un instrument eficient care ajută sistemul imunitar al persoanei vaccinate să recunoască infecția cu COVID-19 la care ar putea fi expus și să o contracareze.

Așa cum a susținut anterior, întrucât reclamantul nu a demonstrat îndeplinirea condițiilor cazului bine justificat și a pagubei iminente în susținerea acțiunii în suspendarea efectelor H.C.N.S.U. nr. 76/2021, cererea sa este în principal inadmisibilă, în subsidiar neîntemeiată pentru argumentele arătate anterior.

Așadar, consideră că nu sunt îndeplinite în cauză condițiile privind suspendarea actului administrativ, prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, fapt pentru care solicită respingerea acțiunii în principal ca inadmisibilă, în subsidiar ca neîntemeiată, în ceea ce privește capătul de cerere privind suspendarea actului administrativ.

În ceea ce privește capătul de cerere privind anularea actului administrativ, HCNSU nr.76/2021, solicită respingerea cererii ca lipsită de interes, în subsidiar ca neîntemeiată în privința criticilor pe care reclamantul le aduce, pe considerentul că nu este publicată în Monitorul Oficial și că ar fi discriminatorie.

Solicită admiterea excepției lipsei interesului reclamantilor în promovarea acțiunii având ca obiect anularea unui act administrativ.

Din analiza cererii de chemare în judecată, înțeleg să invoce totodată excepția lipsei de interes a reclamantului în formularea cererii de chemare în judecată în contencios administrativ.

Din observarea motivelor cererii, reclamantul arată că înțelege să conteste HCNSU nr.76/2021, prin care "au fost restrânse temporar anumite drepturi și libertăți, de natură a fi aplicabile și lui", fără a justifica în concret o vătămare adusă unui drept sau interes legitim.

Potrivit art. 8 alin. (1¹) din Legea nr. 554/2004, acțiunile persoanelor fizice se pot întemeia, ca regulă, pe încălcarea drepturilor subiective sau a intereselor legitime legate de aceste drepturi. Astfel, în mod excepțional, legea lasă posibilitatea de a nu fi declarate inadmisibile nici cererile unei persoane fizice care au drept temei încălcarea unui interes legitim public, cu condiția ca afirmarea încălcării acestuia să aibă un caracter subsidiar față de invocarea unui drept sau a unui interes legitim privat."

S-a apreciat, în practică, că o atare restricție în exercitarea acțiunii în contencios administrativ își are rațiunea în eliminarea așa-numitelor „acțiuni populare”, actio popularis, înaintate de diverse persoane de drept privat, fizice sau juridice, care nu erau în măsură să justifice, prin raportare la propria persoană, o vătămare a unui drept sau interes legitim privat și, ca atare, își întemeiau acțiunea numai pe teza vătămării interesului public.

Raportat la situația de fapt, precizează faptul că reclamantul nu invocă o vătămare a unui interes legitim privat sau o vătămare a unui drept al său, nerespectând condiția esențială impusă de art. 1 alin. (1) și de art. 8 alin. (1) și (1¹) din Legea nr. 554/2004 în ceea ce privește efectele HCNSU nr.76/2021(efecte pe care – așa cum a arătat – hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nu le poate produce reclamantului, prin natura sa).

Legea contenciosului administrativ stabilește cadrul procesual al litigiului de contencios administrativ, reglementând categoriile de subiecte care pot avea calitate procesuală activă, condițiile de exercitare a dreptului la acțiune, cât limitele controlului judecătoresc asupra actelor administrative.

Art.1 din Legea nr.554/2004 are ca obiect principal de reglementare calitatea procesuală activă în contencios administrativ, sfera subiectelor de sesizare a instanței, persoanele sau entitățile care sunt îndreptățite să formuleze acțiuni în contencios administrativ, stabilind totodată limitele generale ale exercitării dreptului la acțiune.

Condițiile generale de exercitare a acțiunii în contencios administrativ, respectiv capacitatea procesuală, calitatea procesuală, afirmarea unui drept subiectiv și justificarea unui interes trebuie analizate în funcție de trăsăturile specifice ale raportului de drept public dedus judecății, pentru că – pe de o parte, dreptul administrativ operează cu noțiunile de "capacitate de drept public" și de "capacitate administrativă", care au un conținut diferit față de capacitatea juridică civilă, iar, pe de altă parte, raportul de drept administrativ este caracterizat de preeminența interesului public.

Potrivit art.1 alin.1 din Legea nr.554/2004, este recunoscut dreptul la acțiune, în ceea ce privește persoana reclamantului, astfel: " (1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public."

Vătămarea interesului se apreciază prin raportare la noțiunea de interes legitim privat în cadrul contenciosului subiectiv, deoarece conform art.2 alin.1 lit. p din Legea nr 554/2004 prin interes legitim privat se înțelege posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurată.

Așa fiind, se poate statua că acțiunile persoanelor fizice se pot întemeia, ca regulă, pe încălcarea drepturilor subiective sau a intereselor legitime legate de aceste drepturi, iar în mod excepțional, legea lasă posibilitatea de a nu fi declarate inadmisibile nici cererile unei persoane fizice care au drept temei încălcarea unui interes legitim public cu condiția ca

afirmarea încălcării acesteia să aibă un caracter subsidiar față de invocarea unui drept subiectiv sau legitim privat, în condițiile art.8 alin.(1) și (12) din Legea nr.554/2004.

Aceasta deoarece interesul legitim public reprezintă conform art.2 (1) lit. r) din Legea nr.554/2004, interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice. Or, o atare restricție în exercitarea acțiunii în contencios administrativ își are rațiunea în eliminarea așa-numitelor acțiuni populare, înaintate de diverse persoane de drept privat, fizice sau juridice, care nu erau în măsură să justifice, prin raportare la propria persoană, o vătămare a unui drept sau interesul legitim privat și, ca atare, își întemeiau acțiunea numai pe teza vătămării interesului public.

Arată că noțiunea de "interes legitim care poate fi ocrotit pe calea contenciosului administrativ" nu se confundă cu noțiunea de "interes" în sensul de condiție de exercitare a dreptului la acțiune în dreptul procesual civil.

Stabilirea existenței unei vătămări aduse unui drept ori unui interes legitim se face pe baza probelor administrate, fiind și o problemă de fond în litigiul administrativ, fapt pentru care solicită să se constate, în subsidiar, netemeinicia cererii, în sensul că reclamantul nu a adus nicio probă în dovedirea unui interes subiectiv în cauză.

A fortiori, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 8 din 2 martie 2020 referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 2 alin. (1) lit. a), r) și s) și art. 8 alin. (1¹) și (1²) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, a stabilit în mod obligatoriu faptul că, și în privința persoanelor juridice, în vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului.

În ceea ce privește nepublicarea în Monitorul Oficial a HCNSU nr.76/2021, arată că actul administrativ nu este supus publicării în Monitorul Oficial, potrivit dispozițiilor în vigoare.

Astfel, potrivit prevederilor art.72 alin.2 din Legea nr.55/2020 : "pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii COVID-19" nu sunt aplicabile, printre altele, dispozițiile art.42 alin.1 din OUG nr.21/2004 , rezultând că aceste prevederi, în mod neîndoielnic, au semnificația că, la data emiterii hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență, nu era obligatorie publicarea lor în Monitorul Oficial al României.

Arată instanței faptul că hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență prin care se propun modificări și completări ale măsurilor adoptate de Guvern pentru prevenirea răspândirii și controlul infecțiilor generate de virusul SARS-CoV-2, valabile pe perioada stării de alertă, nu se încadrează în categoria actelor normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate, potrivit art. 11 din Legea nr. 24 din 2000, astfel încât nu sunt creatoare de drepturi și obligații pentru subiectele de drept.

Ca natură juridică, aceste hotărâri emise de C.N.S.U. se încadrează în categoria actelor administrative cu caracter individual care se adresează altui subiect de drept, Guvernul României, având caracter premergător hotărârii de Guvern prin care se instituie măsuri pe durata stării de alertă.

Astfel din conținutul reglementării, art.1-7 rezultă că fiecare articol începe cu sintagma "Se propune(...)" pentru fiecare set de măsuri avute în vedere pentru reducerea riscului epidemiologic, iar art.9 din hotărâre dispune: " Măsurile prevăzute la art. 4-7 din prezenta hotărâre produc efecte doar în situația aprobării lor prin acte normative ale Guvernului sau, după caz, ale conducătorilor ministerelor sau organelor administrației publice centrale".

Măsura prezentării certificatului digital Covid al Uniunii Europene a fost preluată în H.G.nr.1050/02.10.2021 pentru modificarea anexelor nr. 2 și 3 la Hotărârea Guvernului nr. 932/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 septembrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

Comitetul Național pentru Situații de Urgență este, potrivit dispozițiilor art. 8¹ alin. (3) din O.U.G. nr. 21/2004 „un organism interinstituțional format din miniștri sau secretari de stat desemnați de aceștia și conducători ai instituțiilor publice centrale sau persoane cu drept de decizie desemnate de aceștia, în funcție de tipurile de risc gestionate sau funcțiile de sprijin repartizate în competență în cadrul Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență”.

Fiind o hotărâre a unui organ colegial al administrației publice centrale de specialitate, cu rol consultativ, HCNSU nr.76/2021 vine în sprijinul adoptării hotărârii de Guvern prin care se instituie măsuri, pe durata stării de alertă.

Prin adoptarea O.U.G.nr.63/2001 pentru modificarea art. 15 alin. (4) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, precum și pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în Monitorul Oficial nr. 643/30.06.2021, prin nou-introdusul articol 42¹(1) din O.U.G.nr.21/2004, hotărârile Comitetului Național cu caracter normativ emise în aplicarea prevederilor art. 20 se publică de îndată în Monitorul Oficial al României.

Hotărârile adoptate de acesta nu pot fi considerate acte administrative normative, în sensul art. 11 din Legea nr. 24/2000, ele reprezentând în fapt propuneri ce nu pot avea, în sine, nici un efect în privința reclamantului.

Se poate observa faptul că hotărârea emisă de CNSU are caracter administrativ, aceasta fiind document de analiză pe baza căruia urmează să fie fundamentată și adoptată o decizie a Guvernului României, materializată în hotărârea de Guvern.

Scopul înființării Comitetului Național pentru Situații de Urgență este, potrivit dispozițiilor art. 8¹ alin.(1) din O.U.G.nr.21/2004 adoptarea deciziilor strategice necesare pentru gestionarea situațiilor de urgență determinate de tipurile de risc stabilite prin hotărâre a Guvernului.

În ceea ce privește criticile aduse de reclamant cu privire la legalitatea actului administrativ raportat la măsurile propuse pentru limitarea posibilității persoanelor care nu sunt vaccinate de a participa la evenimente, criticile aduse nu sunt pertinente, astfel:

Chiar judecătorul constituțional a accentuat faptul că ”intervenția autorităților în contextul pandemic pentru protejarea drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății depășește cadrul obișnuit prin care acestea acționează pentru apărarea sănătății publice, prin ansamblul măsurilor ce se impun a fi implementate prompt pentru a preveni și combate efectele pandemiei de COVID-19, legiuitorul considerând că întrunește caracteristicile stării de alertă”.

În acest context, așa cum a fost definită starea de alertă prin dispozițiile Legii nr. 55/2020, aceasta reprezintă „răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății”, astfel încât putem accentua ideea că legiuitorul a dat posibilitatea autorităților și instituțiilor publice implicate în procesul decizional de a prefigura consecințele situației epidemiologice, evoluția factorilor de risc și a măsurilor care se impun pentru reducerea

impactului acestora asupra sănătății cetățenilor, sistemului sanitar și drepturilor recunoscute de lege în starea de normalitate cetățenilor.

Legea fundamentală solicită autorităților statului să dispună măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice și să dă posibilitatea ca aceste măsuri să fie realizate prin restrângerea unor drepturi și libertăți fundamentale.

Este de subliniat că nicio lege nu reglementează la nivel de detaliu situații de fapt, ci identificarea acestora este lăsată în competența autorităților publice, care adoptă sau emit acte administrative cu caracter normativ sau individual prin care pun în executare dispozițiile legale, care conține criterii, condiții, proceduri și garanții general aplicabile.

La momentul actual, se înregistrează un trend ascendent, cu creșteri semnificative de infectări cu virusul SARS-Cov-2. România se distinge și prin faptul că are una dintre cele mai reduse acoperiri vaccinale din UE, ceea ce se traduce printr-o receptivitate mare a populației la infecție și la boală, inclusiv forme severe și decese, fiind înregistrat la data de 19.10.2021, un record al numărului infectărilor și al deceselor de la începutul pandemiei în România, respectiv, 18.863 de cazuri noi și 574 de decese.

Precizează că, în atare situații cu caracter extraordinar, pot exista restrângeri, limitări de la drepturile fundamentale, cu condiția păstrării unui just echilibru între aceste drepturi și apărarea intereselor generale ale societății.

Nu se poate reține existența unei discriminări în ceea ce privește limitarea accesului persoanelor, pe baza certificatului digital al Uniunii Europene, reglementat la nivel național prin O.U.G.nr.68/2021 privind adoptarea unor măsuri pentru punerea în aplicare a cadrului european pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatului digital al Uniunii Europene privind COVID pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID-19.

Acest act normativ a fost emis pentru a crea mecanisme eficiente pentru aplicarea în plan național a prevederilor Regulamentului (UE) 2021/954 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) referitor la resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere legală sau care au reședință legală pe teritoriul statelor membre, pe durata pandemiei de COVID-19 începând cu data de 1 iulie 2021.

România, în calitate de stat membru al Uniunii Europene este ținută să aplice în mod direct regulamentele Consiliului, ca acte legislative cu caracter obligatoriu ce trebuie aplicate în integralitate, în toate statele membre ale Uniunii Europene.

Potrivit Regulamentului (UE) 2021/954, certificatele digitale atestă în egală măsură vaccinarea, testarea sau vaccinarea persoanelor, ceea ce presupune instituirea unor posibilități alternative privind garantarea reducerii riscului epidemiologic în cadrul comunităților, atunci când se asigură accesul în spațiile publice, unde prezența sau iminența acestuia este ridicată.

Consideră că nu există discriminare atunci când instituirea unor criterii "este justificată obiectiv de un scop legitim".

Ținerea sub control a numărului de cazuri și sprijinirea unor măsuri care să conducă la reducerea cifrei de infectări și salvarea de vieți omenești constituie "un scop legitim" în sine, pe care autoritățile îl urmăresc în îndeplinirea obligației de a asigura dreptul la sănătate publică.

Aspectele științifice, de natură medicală, țin de aprecierea informațiilor furnizate de propunerile Grupului de Suport Tehnico-științific privind Gestionarea Bolilor Înalt Contagioase pe teritoriul României din data de 29.09.2021 și de analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2, pe teritoriul României la data de 30.09.2021, realizată la nivelul Centrului Național de Coordonare și Conducere a Intervenției, care au stat la baza adoptării HCNSU nr.76/2021.

Marja de apreciere privind stabilirea măsurilor propuse de Comitetul Național pentru Situații de Urgență reflectă dreptul de apreciere al autorității administrative și se bazează pe teza fundamentală a puterii discreționare de care dispune administrația, apreciere lăsată la latitudinea celui chemat să aplice legea, de a opta între mai multe căi posibil de urmat pentru a ajunge la scopul stabilit de legiuitor (limitele aprecierii).

În prezent, este reglementat controlul puterii discreționare a administrației publice și implicit al oportunității, exercitat de instanța de contencios administrativ, prin reglementarea "excesului de putere" în Legea nr.554/2004.

În opinia judecătorilor - practica judiciară - excesul de putere se constată prin exercitarea controlului de legalitate extern (sub aspectul verificării competenței organului administrativ) și exercitarea controlului de legalitate intern (sub aspectul verificării normelor legale ierarhic superioare și a scopului legii pe care s-a fundamentat actul atacat), dar în limitele a ceea ce s-a cerut, conform art.22 alin.6 din Codul de procedură civilă.

În cauză, nu a fost invocată necompetența pârâtului în exercitarea dreptului la apreciere, ci s-a contestat substanța aprecierii sale, printr-o analiză bazată pe aprecieri pur subiective, cu referire la prospectul unor vaccinuri autorizate pe piață.

Subliniază faptul că strategia Comisiei Europene pentru vaccinarea împotriva Covid-19 are în vedere garantarea producției de vaccinuri, iar în acest scop toate vaccinurile trebuie să fie autorizate de către Agenția Europeană a Medicamentului pentru a îndeplini toate standardele de siguranță și eficacitate.

Prin utilizarea vaccinurilor se urmărește construirea imunității împotriva unei boli, să declanșeze un răspuns imun și producerea anticorpilor și celulelor specifice care să recunoască patogenul țintă.

Pentru mai multe informații cu privire la vaccinurile anti Covid-19 autorizate la nivel european, dar și național, a fost creată Platforma națională de informare cu privire la vaccinarea împotriva COVID-19, <https://vaccinare-covid.gov.ro/>.

Conform documentului intitulat „Scurtă evaluare de amenințare - Implicațiile răspândirii variantei Delta (B.1.617.2) a SARS-CoV-2 care determină îngrijorare (VOC) pentru EU/EEA” din 23 iunie 2021, disponibil pe site-ul Institutului Național de Sănătate Publică România, pe baza evidențelor disponibile, varianta Delta (B.1.617.2) care determină îngrijorare (VOC) a SARS-CoV-2 este cu 40-60% mai transmisibilă decât VOC Alpha (B.1.1.7) și poate fi asociată cu risc mai mare de spitalizare. Mai mult, există evidențe conform cărora persoanele care au primit doar prima doză de vaccin din seria de două doze sunt mai puțin bine protejați față de infecția cu varianta Delta decât față de alte variante, indiferent de tipul de vaccin.

Astfel, s-a arătat că vaccinarea completă a tuturor grupelor aflate la risc crescut de formă severă a COVID-19 poate reduce riscul de spitalizare și deces. Pentru a obține o protecție maximă, în cel mai scurt timp posibil, se recomandă ca persoanele cu risc mai mare de formă severă pentru SARS-CoV-2 să primească o a doua doză de vaccin la cel mai scurt interval posibil, recomandat, după administrarea primei doze.

Prin urmare, vaccinarea împotriva virusului SARS-CoV-2 – deși așa cum am arătat nu este obligatorie - poate ajuta sistemul imunitar al persoanei vaccinate să recunoască infecția cu COVID-19 la care ar putea fi expus și să o contracareze, iar riscul de infectare și de transmitere la aceste persoane este redus față de cel al persoanelor nevaccinate, astfel încât este justificat, din punct de vedere legal, ca persoanelor vaccinate să le fie permis accesul în spații publice, concomitent cu asigurarea accesului și persoanelor nevaccinate care prezintă dovada testării/trecerii prin boală (în acest sens există certificatul de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19).

A accepta ideea unei libertăți totale a circulației cetățenilor, neîngrădite în limitele constituționale prevăzute de art.53 din Constituție, în situația de pandemie de Covid-19, care

afectează România în această perioadă, s-ar traduce în plan medical în infectarea incontrollabilă a persoanelor, creșterea numărului de pacienți care necesită spitalizare și asistență medicală în secțiile ATI, presiune și mai mult asupra sistemului medical public de urgență față de posibilitățile deja depășite ale acestuia în ceea ce privește capacitatea și personalul medical implicat în tratarea și îngrijirea pacienților Covid.

La data de 05.10.2021, la nivel național în sistemul sanitar erau disponibile 1.453 paturi destinate COVID-19 dispuse în cadrul secțiilor de anestezie și terapie intensivă (avizate DSP), iar numărul pacienților internați în cadrul acestor secții, în data de 05.10.2021, a fost de 1.480, gradul de ocupare a paturilor ATI (avizate DSP) fiind de 101,86%.

Numărul pacienților internați în cadrul acestor secții a înregistrat, constant, un trend crescător, de la 372 (05.09.2021) la 1.480 (05.10.2021), procentual reprezentând o creștere cu 297,85%.

Analizând această situație și, implicit, situația din prezent, când a fost declanșat și mecanismul european de protecție civilă pentru asigurarea tratamentului pacienților Covid, astfel că măsurile propuse de Comitetul Național pentru Situații de Urgență privind limitarea accesului persoanelor în spațiile publice și evitarea producerii unor focare de infectare cu virusul SARS-CoV-2 sunt legitime, în esență și urmăresc scăderea numărului de infectări, cu consecința scăderii numărului de îmbolnăviri și decese.

Pentru aceste argumente, solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În drept, sunt invocate dispozițiile Legii nr.55/2020, O.U.G.nr.21/2004, Legea nr.554/2004, Regulamentul (UE) 2021/954 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2021.

II. Concluziile instanței asupra excepțiilor invocate:

1. Cu privire la excepția rămânerii fără obiect a cererii de suspendare:

Prin cererea de chemare în judecată reclamantul a solicitat, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea 554/2004, suspendarea până la pronunțarea instanței de fond a hotărârii nr. 76/30.09.2021 a Comitetului Național pentru Situații de Urgență.

Deși la acest moment procesual instanța urmează a analiza și a se pronunța, în primă instanță, asupra fondului cererii de anulare, fiind așadar atins momentul temporal până la care o eventuală suspendare putea fi dispusă, cererea de suspendare nu a devenit lipsită de obiect. O astfel de concluzie se impune în raport de conținutul dispozițiilor art. 15 alin. 4 din Legea 554/2004, dispoziții care stabilesc: „*În ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la soluționarea definitivă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1).*”

Așadar, având în vedere că efectele unei eventuale admiteri a cererii de anulare a hotărârii nr. 76/30.09.2021 a Comitetului Național pentru Situații de Urgență este de natură a produce efecte și asupra suspendării actului administrativ excepția rămânerii fără obiect urmează a fi respinsă.

2. Cu privire la excepția inadmisibilității cererii de suspendare:

Excepția inadmisibilității cererii de suspendare a fost invocată de pârât dintr-o dublă perspectivă.

Pe de o parte, pârâtul a arătat că cererea de suspendare este inadmisibilă în raport de natura actului atacat - hotărârea nr. 76/30.09.2021 a Comitetului Național pentru Situații de Urgență - care conține exclusiv propuneri de măsuri care nu sunt de natură a produce prin ele însele efecte juridice în privința persoanelor fizice sau juridice.

Pe de altă parte, pârâtul a invocat că cererea de suspendare este inadmisibilă în raport de prevederile art. 5 alin. 3 din Legea 554/2004.

Cu privire la primul aspect:

În raport de conținutul hotărârii menționate instanța constată că dispozițiile art. 4-7 din conținutul acesteia, dispoziții vizate de criticile reclamantului, conțin exclusiv propuneri privind modificarea și completarea măsurilor adoptate pentru prevenirea răspândirii și controlul infecțiilor generate de virusul SARS-CoV-2.

De asemenea, dispozițiile art. 9 al hotărârii nr. 76/30.09.2021 a Comitetului Național pentru Situații de Urgență stabilesc: - *Măsurile prevăzute la art. 4-7 din prezenta hotărâre produc efecte doar în situația aprobării lor prin acte normative ale Guvernului sau, după caz, ale conducătorilor ministerelor sau organelor administrației publice centrale.*

Reiese astfel cu claritate din chiar conținutul actului contestat că măsurile stabilite prin art. 4-7 constituie exclusiv propuneri adresate autorităților publice centrale competente în vederea adoptării de acte normative în scopul punerii în aplicare a acestora.

În consecință, instanța constată că excepția inadmisibilității cererii de suspendare este întemeiată în ceea ce privește prevederile art. 4-7 ale hotărârii întrucât acestea nu stabilesc măsuri cu aplicabilitate directă.

Însă, în ceea ce privește dispozițiile art. 8 acestea au următorul conținut:

Art.8 - (1) *Accesul la evenimentele sau activitățile organizate și desfășurate la nivelul localităților în care incidența cumulată a cazurilor, în ultimele 14 zile este mai mare de 6/1000 de locuitori în condițiile prezentei hotărâri este permis doar persoanelor vaccinate împotriva virusului SARS-CoV-2 și pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare sau persoanelor care se află în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu SARS-CoV-2.*

(2) *Dovada vaccinării sau trecerii prin boală pentru cetățenii UE se realizează prin intermediul certificatului digital al UE privind COVID care va fi scanat de operatorul economic/organizator prin aplicația mobilă de verificare, iar în cazul cetățenilor străini și apatrizi definiți potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin intermediul documentului de vaccinare emis de unitatea sanitară din afara României unde a fost administrat vaccinul sau, după caz, a documentului care atestă trecerea prin boală prezentat în limba țării respective și în limba engleză.*

(3) *Toți operatorii economici care desfășoară activități de lucru cu publicul în condițiile prezentei hotărâri, au obligația de a verifica la intrarea în locație, prin personalul propriu, documentele prevăzute la alin. (2) și de a nu permite accesul în incintă în lipsa acestora sau dacă certificatul digital al UE privind COVID-19 prezentat este eliberat ca urmare a testării antigen sau RT-PCR.*

Așadar, spre deosebire de prevederile art. 4-7, acestea nu cuprins exclusiv propuneri ci măsuri concrete cu aplicabilitate directă astfel că în privința acestora excepția inadmisibilității cererii de suspendare este neîntemeiată.

Cu privire la al doilea aspect:

În condițiile în care a fost admisă excepția inadmisibilității cererii de suspendare a prevederilor art. 4-7 ale hotărârii, în raport de elementele invocate de reclamant rămân în discuție exclusiv prevederile art. 8 ale hotărârii.

Dispozițiile art. 5 alin. 3 din Legea 554/2004 stabilesc: „În litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor nu sunt aplicabile prevederile art. 14.”

Se impune așadar a se lămuri dacă hotărârea nr. 76/30.09.2021 a Comitetului Național pentru Situații de Urgență este un act care se circumscrie prevederilor art. 5 alin. 3 din Legea 554/2004 respectiv dacă este un act administrativ emis pentru înlăturarea consecințelor unei epidemii.

Astfel cum reiese atât din preambulul hotărârii atacate cât și din conținutul acesteia instanța constată că aceasta cuprinde propuneri respectiv măsuri adoptate pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

În consecință, instanța constată că excepția inadmisibilității cererii de suspendare este întemeiată și din perspectiva dispozițiilor art. 5 alin. 3 din Legea 554/2004.

În concluzie, instanța va respinge ca inadmisibilă cererea de suspendare a hotărârii nr. 76/2021 emisă de Comitetul Național pentru Situații de Urgență.

3. Cu privire la excepția lipsei de interes a cererii de anulare a hotărârii nr. 76/2021:

În susținerea excepției pârâtul invocă în esență faptul că reclamantul nu își întemeiază acțiunea pe încălcarea unui drept subiectiv.

În doctrină, interesul a fost definit ca fiind folosul practic, imediat pe care îl are o parte pentru a justifica punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Interesul poate fi de natură patrimonială sau nepatrimonială și trebuie să existe nu numai la declanșarea procedurii judiciare ci pe tot parcursul procesului, ori de câte ori se apelează la una sau alta dintre formele procedurale care alcătuiesc conținutul acțiunii – cereri, excepții, exercitarea căilor de atac, executarea silită etc.

În cazul acțiunii în contencios administrativ, prin exercitarea acesteia respectiv prin oricare dintre formele procedurale care intră în conținutul acțiunii, reclamantul trebuie să urmărească un folos practic.

Existența interesului trebuie analizată în concret în raport de conținutul cererii de chemare în judecată sau de finalitatea urmărită prin demersul procesual.

Dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea 554/2004 stabilesc dreptul oricărei persoane vătămate „într-un drept al său ori într-un interes legitim” de a formula acțiune în fața instanței de contencios administrativ prin care să solicite „recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim.”

Art. 2 alin. 1 lit. p și r ale Legii 554/2004 definesc noțiunile de interes legitim privat și interes legitim public astfel:

- interes legitim privat - posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat;
- interes legitim public - interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;

Cele două noțiuni definite de lege sunt noțiuni de drept administrativ material și nu trebuie confundate cu interesul – condiție de exercițiu a acțiunii civile, privit ca fiind folosul practic urmărit prin promovarea acțiunii sau pentru continuarea exercitării acesteia.

Sintetic spus, atunci când recurge la exercițiul acțiunii în contencios administrativ reclamantul trebuie să dovedească atât îndeplinirea unei condiții de drept procesual, constând în existența unui interes în promovarea acțiunii, un folos practic al exercitării sau al continuării exercitării acesteia cât și îndeplinirea unei condiții de drept material, constând în vătămarea unui drept sau a unui interes legitim.

În cauză, cel puțin din perspectiva dispozițiilor art. 8 ale hotărârii care reglementează accesul la evenimentele sau activitățile organizate și desfășurate la nivelul localităților în care incidența cumulată a cazurilor, în ultimele 14 zile este mai mare de 6/1000 de locuitori fiind

deci aplicabile și reclamantului, nu se poate susține inexistența unui interes al acestuia de a obține înlăturarea unei astfel de limitări.

III. Concluziile instanței cu privire la fondul cererii de anulare:

În susținerea cererii de anulare a actului administrativ reclamantul a invocat, în esență, următoarele argumente:

- hotărârea nu a fost publicată în Monitorul Oficial;
- condiționarea participării la evenimente este discriminatorie, încalcă prevederi constituționale și goleşte de conținut existența dreptului de opțiune în privința vaccinării în condițiile în care nu este stabilită alternativ posibilitatea persoanelor de a prezenta teste negative;

- hotărârea a fost emisă cu depășirea limitelor stabilite prin Legea 55/2020 și Legea nr. 136/2020;

În primul rând, în analiza criticilor invocate, instanța are în vedere faptul că, astfel cum s-a reținut cu prilejul analizării excepției inadmisibilității cererii de suspendare, prevederile art. 4-7 nu produc efecte juridice în mod direct ci constituie exclusiv propuneri adresate autorităților publice centrale competente în vederea adoptării de acte normative în scopul punerii în aplicare a acestora.

În raport de acest conținut al hotărârii C.N.S.U. care nu cuprinde în integralitate dispoziții aplicabile în mod direct, *erga omnes*, ci care vizează exclusiv o declinare a competenței (art. 1 și 2) respectiv propuneri de măsuri (art. 3-7) instanța constată că nepublicarea acestui act nu poate determina consecința anulării în integralitate a actului.

Însă, în ceea ce privește dispozițiile art. 8 din hotărâre instanța constată că aceste dispoziții cuprind:

- restricționarea accesului la evenimentele sau activitățile organizate și desfășurate la nivelul localităților în care incidența cumulată a cazurilor, în ultimele 14 zile este mai mare de 6/1000 de locuitori fiind permis accesul doar persoanelor vaccinate împotriva virusului SARS-CoV-2 și pentru care au trecut 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare sau persoanelor care se află în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu SARS-CoV-2 (alin. 1);

- modalitatea în care se face dovada vaccinării sau trecerii prin boală (alin. 2);

- obligația operatorilor de a verifica la intrarea în locație, prin personalul propriu, documentele care fac dovada îndeplinirii condițiilor de acces și de a nu permite accesul în incintă în lipsa acestora sau dacă certificatul digital al UE privind COVID-19 prezentat este eliberat ca urmare a testării antigen sau RT-PCR; (alin. 3)

În raport de modalitatea de redactare a art. 8 instanța constată că aceste dispoziții produc efecte prin ele însele și nu reprezintă exclusiv propuneri astfel cum este cazul celorlalte dispoziții.

Așadar, în ceea ce privește conținutul art. 1-7 ale hotărârii nu se impunea publicarea în Monitorul Oficial a acesteia fiind suficientă comunicarea acestui act autorităților vizate, însă, în privința dispozițiilor art. 8 o astfel de obligație exista.

O astfel de concluzie se impune în raport de următoarele argumente:

Emitentul actului administrativ contestat - Comitetul Național pentru Situații de Urgență - face parte din administrația publică centrală de specialitate astfel că are obligația de a se supune, în ceea ce privește actele administrative cu caracter normativ pe care le emite, obligației de publicare în Monitorul Oficial, impuse de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, dispoziții care stabilesc:

„(1) În vederea intrării lor în vigoare, legile și celelalte acte normative adoptate de Parlament, hotărârile și ordonanțele Guvernului, deciziile primului-ministru, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Nu sunt supuse regimului de publicare în Monitorul Oficial al României:

a) deciziile primului-ministru clasificate, potrivit legii;

b) actele normative clasificate, potrivit legii, precum și cele cu caracter individual, emise de autoritățile administrative autonome și de organele administrației publice centrale de specialitate.

(..)

(5) *Celelalte acte normative se publică după ce au fost semnate de emitent.* ”

Obligația publicării în Monitorul Oficial a actelor administrative cu caracter normativ emise de Comitetul Național pentru Situații de Urgență a fost reținută chiar în preambulul OUG 63/2021 menționându-se în cuprinsul acestuia faptul că „publicarea hotărârilor emise de Comitetul Național pentru Situații de Urgență constituie o condiție de validitate și, în consecință, de natură să producă efecte juridice, iar nepublicarea constituie o încălcare a obligațiilor statuate de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare”

De asemenea în cauză sunt pe deplin aplicabile aspectele stabilite de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 3479/2021 respectiv faptul că sancțiunea care intervine în cazul nepublicării în Monitorul Oficial a actelor administrative cu caracter normativ, aceasta este cea a „inexistenței” actului, dat fiind că, potrivit art. 11 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, publicarea în Monitorul Oficial reprezintă o condiție pentru intrarea în vigoare a actelor normative, adică pentru a lua ființă, pentru a exista din punct de vedere juridic, pentru a putea începe să producă efecte juridice și deci pentru a intra în circuitul juridic (în cauză neinteresând existența materială, în planul realității fizice, a unui înscris care încorporează voința emitentului, ci existența lui în planul realității juridice).

S-a mai reținut de asemenea în cuprinsul hotărârii menționate: „ *Faptul ca Legea fundamentală menționează expres această sancțiune numai în privința anumitor categorii de acte administrative normative nu echivalează cu interzicerea aplicării ei în privința celorlalte categorii de acte administrative normative, din moment ce titlul III cap. V secțiunea 1 (Administrația publică centrală de specialitate) nu conține nicio referire la actele administrative pe care le pot emite autoritățile publice din administrația publică centrală de specialitate (și deci nici la regimul lor juridic și la sancțiunile aplicabile în cazul nerespectării lui), acestea nefăcând obiectul de reglementare al Legii fundamentale.*”

Or, în prezenta cauză, în raport de conținutul art. 8 din Hotărârea C.N.S.U. nr. 76/2021, situația juridică este identică cu situația analizată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 3479/2021 în ceea ce privește existența obligației de publicare.

În ceea ce privește susținerile reclamantului potrivit cărora condiționarea participării la evenimente este discriminatorie, încalcă prevederi constituționale și goleşte de conținut existența dreptului de opțiune în privința vaccinării în condițiile în care nu este stabilită alternativ posibilitatea persoanelor de a prezenta teste negative precum și faptul că hotărârea a fost emisă cu depășirea limitelor stabilite prin Legea 55/2020 și Legea nr. 136/2020 instanța le va respinge ca neîntemeiate.

În ceea ce privește primul aspect reclamantul critică opțiunea emitentului actului administrativ de a permite participare la evenimente exclusiv a persoanelor vaccinate și a celor

care se află în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu SARS-CoV-2 respectiv omisiunea de a stabili o astfel de posibilitate și persoanelor care prezintă un test negativ pentru depistarea SARS-CoV-2.

Cu privire la cel de-al doilea aspect, instanța constată că reclamantul nu a realizat în cuprinsul cererii o motivare argumentată a acestui aspect nefiind indicat în ce modalitate a avut loc prin emiterea hotărârii o depășire a limitelor stabilite de Legea 55/2020 și Legea nr. 136/2020.

În consecință, în raport de aceste considerente instanța constată că se impune admiterea în parte a cererii de anulare a Hotărârii nr. 76/2021 C.N.S.U. exclusiv în ceea ce privește prevederile art. 8 alin. 1-3 din cuprinsul acestui act.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge excepția rămânerii fără obiect a cererii de suspendare.

Admite excepția inadmisibilității cererii de suspendare.

Respinge ca inadmisibilă cererea de suspendare a hotărârii nr. 76/30.09.2021 a Comitetului Național pentru Situații de Urgență.

Respinge excepția lipsei de interes ca neîntemeiată.

Admite în parte acțiunea privind pe reclamantul URBAN IULIAN, cu domiciliul în [REDACTED] în contradictoriu cu pârâțul COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ-GVERNUL ROMÂNIEI, cu sediul în municipiul București, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1.

Dispune anularea prevederilor art. 8 alin. 1-3 din Hotărârea nr. 76/30.09.2021 a Comitetului Național pentru Situații de Urgență.

Respinge cererea în rest ca neîntemeiată.

Cu drept de a formula recurs în termen de 15 zile de la comunicare cale de atac care se va depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată azi 31.01.2022 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

**Președinte,
ADRIAN CĂTĂLIN OANCEA**

**Grefier,
ANDREEA IOANA BADEA**

Red. C.A.O./tehnored, BAI/
4.ex./com. 2 ex./02.02.2022

